

Μες στη βροχή

Σειρά: Ελληνική Πεζογραφία
Τίτλος πρωτοτύπου: Μες στη βροχή
Συγγραφέας: Νινέττα Οράτου
Επιμέλεια: Ελευθερία Μεταξά

Σελιδοποίηση: ΑΡΧΕΤΥΠΟ – ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ
Εκπόνηση εξωφύλλου: Ηλίας Μασούρης
Copyright © εξωφύλλου: Ayal Ardony, Trevillion Images

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Copyright © 2014:
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ & Νινέττα Οράτου
Σόλωνος 136, 106 77, Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339 Φαξ: 210 3829659
e-mail: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr

ISBN 978-618-5104-18-4

Νινέττα Οράτου

Μες στη βροχή

Σ' αυτήν που με πίστεψε, που με ενθάρρυνε
και με παρότρυνε να γράψω αυτό το βιβλίο,
και σ' αυτόν που με έμαθε «να χτίζω τα κάστρα μου,
που με έμαθε να παλεύω και να κονταροχτυπιέμαι
με τους δράκους μου», που μου εμφύσησε την αγάπη
για το διάβασμα, και ήταν πάντοτε για μένα φωτεινό
παράδειγμα ευγένειας, ανιδιοτέλειας και
αξιοπρέπειας.

Στην μάνα μου, καλή της ώρα όπου και νάναι,
και στον πατέρα μου.

*Εσείς που βρήκατε τον άνθρωπό σας
κι έχετε ένα χέρι να σας σφίγγει τρυφερά,
έναν ώμο να ακουμπάτε την πίκρα σας,
ένα κορμί να υπερασπίζεται την έξαψή σας,*

*κοκκινίσατε άραγε για την τόση ευτυχία σας,
έστω και μια φορά;
Είπατε να κρατήσετε ενός λεπτού σιγή
για τους απεγνωσμένους;*

*«Ενός λεπτού σιγή»,
Ντίνος Χριστιανόπουλος*

Η βροχή είχε πάντοτε σημαδέψει τη ζωή της!
Βροχή σήμαινε μυρωδιά απ' το βρεγμένο χώμα, από τ' αγιόκλημα που αγκάλιαζε σαν στοργικό χέρι τον φράχτη στον κήπο της γιαγιάς, απ' το γιασεμί που έγερνε ντροπαλά τα χλωμά κεφαλάκια του στη νοτισμένη γη, απ' το τσάι με κανέλα και βουτήγματα που την κερνούσε τα χειμωνιάτικα απογεύματα η «νάνα» της, η Ερασμία.

Βροχή ήταν το άρωμα της μαμάς της, σαν γυρνούσε από τη βόλτα τυλιγμένη στο μάλλινο ταγιέρ της με τον γκρι γούνινο γιακά, αυτόν τον γιακά τον τόσο απαλό, που για χρόνια τον θυμόταν να της χαϊδεύει τα μάγουλα σαν αρωματισμένο χάδι, σαν πνοή, σαν θρόισμα αέρα στις τριανταφυλλίες. Βροχή, που ράντιζε τις καστανές μπούκλες που ξεχύνονταν στην πλάτη της πάνω στο κατακόκκινο παλτουδάκι, καθώς γυρνούσε από το πάρκο με ρόδινα μάγουλα και τσέπες γεμάτες γλυκά, στο πλάι του παππού Αριστείδη. Βροχή, που στάλαζε στο μπαλκόνι της δασκάλας του πιάνου και ράντιζε τις τριανταφυλλίες και τα χρυσάνθεμα. Βροχή σαν ένοιωσε το πρώτο σκίρτημα του έρωτα, βροχή που τραγουδούσε στο τζάμι όταν πρόσφερε την πρώτη σπονδή στον έρωτα.

Κι ήταν η βροχή που σημάδεψε τη ζωή της, που ταυτίστηκε με την πρώτη της μεγάλη απώλεια εκείνον το Γενάρη, όταν κρυμμένη πίσω από τις δαντελένιες κουρτίνες,

παρακολουθούσε τη γιαγιά, τη μαμά και τις θείες της να κατεβαίνουν μαυροντυμένες από το αυτοκίνητο του θείου Νικόλα. Όταν κατάλαβε πως ο παππούς, εκείνος ο λεβέντης παππούς, δεν θα την κράταγε ξανά στην αγκαλιά του, δεν θα την ξαναπετούσε ποτέ σαν πουλί στον αέρα, δεν θα τη γαργάλαγε με το λευκό του μουστάκι, δεν θα την φίλευε καλούδια, δεν θα την φώναζε «πριγκιπέσσα» του. Μια λυπητερή, μονότονη βροχή, που θα άλλαζε για πάντα τη ζωή της, με την κάθε της ψιχάλα να γίνεται δάκρυ και να πνίγει το αύριο.

Βροχή, που έφερε εκείνη τη μέρα στο μαγαζί του Μιχάλη τη μαυροντυμένη φιγούρα, μια φιγούρα που είχε πλάσει με τη φαντασία της, μια φωνή που για χρόνια έκανε την καρδιά της να χάνει τους χτύπους της, που την κράταγε ζωντανή, που τη συντρόφευε στον ύπνο της, που τη νανούριζε με το χάδι της. Μια φωνή, που την κανάκευε στις πίκρες, και έχυne στις πληγές της βάλσαμο, που ήταν σαν μέλι, σαν γλυκόπιoto κρασί, που της έδινε την αυταπάτη και τη χίμαιρα του απατηλού ονείρου. Βροχή, που πήρε την αγαπημένη φωνή και μέσα στην άγλη της την απίθωσε μπροστά στα πόδια της εκείνο το μαγικό απόγευμα, ψιθυρίζοντας τ' όνομά της.

«Αγγελική!»

Κεφάλαιο 1

Όταν γεννήθηκε η Αγγελική, ήταν Σεπτέμβρης. Ένας Σεπτέμβρης γλυκός, σαν φθινοπωριάτικος ήλιος, που μύριζε μούστο και κρασί, στολισμένος με τα χαλκοκόκκινα φύλλα της μουριάς. Ένας Σεπτέμβρης που στόλιζε τα παράθυρα με πρωτοβρόχια. Ήταν απόγευμα όταν άνοιξε τα φωτεινά, μελισσιά της μάτια για πρώτη φορά στη ζωή. Ο μουεζίνης δόξαζε τον Αλλάχ από τον μιναρέ απέναντι απ' το κονάκι τους, κι η γιαγιά Καλλιόπη σταυροκοπιόταν δοξάζοντας τον Πανάγαθο, που απελευθέρωσε γρήγορα τη θυγατέρα της από το μαρτύριο του τοκετού. Στη μισοσκότεινη κάμαρα η λεχώνα έγερνε αποκαμωμένη στα τσαλακωμένα σεντόνια και χαμογελώντας αχνά χάιδευε το ροδαλό μαγουλάκι της Αγγελικής.

«Καρδιά μου, χαρά μου», της ψιθύριζε.

Τα κορίτσια στριμώχνονταν γύρω της και τσακώνονταν ποιά θα άκουγε πρώτη το κλάμα της, ποιά θα έσμιγε το βλέμμα της με τα γλυκά πανέμορφα της μάτια. Η «πριγκιπέσσα» τους, που έφερε το γέλιο στο σπιτικό τους, η

ηλιαχτίδα τους, που ζέστανε τις καρδιές τους, ο άγγελός τους.

«Άσε με να την πάρω λίγο αγκαλιά!» παρακάλεσε η Κλειώ.

Σαν μαγεμένη την κοίταγε. Η μυρωδιά του νεογέννητου μωρού της θύμιζε την αθωότητα, την καθαρότητα και την ομορφιά της βροχής, το άρωμα των ανθισμένων λουλουδιών, την ασημένια λάμψη των αστεριών. Για την Κλειώ η Αγγελική θα ήταν πάντα η κούκλα της, το ζωντανό της παιχνίδι, το μωρό που τόσο λαχταρούσε, μα δεν θα αποκτούσε ποτέ. Θα ήταν η χαρά της, η λύπη της, τα όνειρά της. Για πάντα θα βρισκόταν στο πλάι της, να την κανακεύει, να την παραχαϊδεύει, να τη λατρεύει, να της χαρίζει απλόχερα ζωή κι αγάπη σαν δεύτερη μάνα.

Ήταν όλοι εκεί, μαζεμένοι πάνω από την κούνια της. Ο παππούς, η γιαγιά, η Κλειώ, οι κοπελούδες και η «νάνα» Ερασμιά. Μόνο ο Ντίνος έλειπε! Και γιατί να ήταν εκεί; Τί σήμαινε γι' αυτόν ένα μυξιάρικο μωρό, που θα έκλαιγε τα βράδια και θα τον έδενε ακόμα περισσότερο με την Ελένη; Σκυμμένος και τούτο το απόγευμα πάνω από την πράσινη τσόχα, πίσω από τις θολές τουλίπες των σιγάρων, νοιαζόταν μόνο για το πώς θα κατάφερε τον Ηλία να του δώσει κι άλλη πίστωση. Αυτό που τον ενδιέφερε ήταν να συνεχίσει την παρτίδα, μπας και μπορέσει να ρεφάρει. Δεκάρα δεν έδινε για το μωρό, πόσο μάλλον για τη γυναίκα του!

Αλλά, μήπως λογάριαζε την Ελένη για γυναίκα του πια; Γι' αυτόν, γυναίκα του ήταν η Κική. Αυτή μάλιστα! Γυναίκα με τα όλα της! Έβραζε το αίμα του και μόνο που τη σκεφτόταν! Όσο για την Ελένη; Αν δεν ήταν η προίκα

και το όνομά της... Μήνες τώρα είχε πάψει να κοιμάται μαζί της. Άλλωστε, την είχε βαρεθεί πολύ πριν μείνει έγκυος. Κι η εγκυμοσύνη της, κι αυτή λάθος ήταν! Είχε βαρεθεί τα πάντα. Τις βραδινές συγκεντρώσεις, τις ατέλειωτες γυναικείες φλυαρίες στα κοσμικά πάρτι, τις βεγγέρες στο σπίτι του πεθερού του, όταν έκρουβε με επιμέλεια την ανία του πίσω από κρυστάλλινα ποτήρια με κονιάκ. Αυτός ήταν φτιαγμένος για άλλα πράγματα, για μεγάλη ζωή, για ταξίδια και μουσική και ελευθερία, για ατέλειωτες ώρες έρωτα, που θα μούδιαζαν το κορμί και την ψυχή του από ηδονή. Μικρός κλεινόταν ώρες στο δωμάτιο της αυλής, παίζοντας την κιθάρα του. Καθώς τα χέρια του χάιδευαν τις χορδές, στη φαντασία του η μουσική γινόταν χάδι σε γυναικείο κορμί που άναβε πόθους, που ταξίδευε την ψυχή του σε άλλους ουραμούς και ανταριασμένες, φουρτουνιασμένες θάλασσες...

Μεγαλώνοντας, δεν ένιωσε ποτέ την ανάγκη να στεριώσει κάπου. Κι αν τελικά παντρεύτηκε, δεν ήταν γιατί το θέλησε, αλλά γιατί έτσι έπρεπε για να ξαναδώσει στην οικογένειά του τη χαμένη της αίγλη, γιατί η μάνα του δεν άντεχε τον ξεπεσμό. Ίσως κι επειδή, έτσι κι αλλιώς, δεν είχε την οικονομική ευχέρεια και την πολυτέλεια να ζήσει όπως ήθελε. Η καρδιά του, όμως, άλλα ζητούσε. Ν' ακολουθήσει τη δικιά του πορεία, να ταξιδέψει όπου τον έσπρωχνε ο νους και οι επιθυμίες του, να χορτάσει μουσική, κρασί και έρωτα. Έτσι, όταν έγινε το προξενιό με την Ελένη, δεν το πολυσκέφτηκε. Ήταν ήδη τριάντα χρόνων, με μια μέτρια δουλειά χωρίς προοπτικές, που δεν του έδινε καμιά χαρά, ένα βόλεμα ήταν. Αυτός ήταν γεννημένος καλλιτέχνης, «ταξιδιάρικη φύση». Έτσι έλεγε στους φίλους

του γελώντας, και η περιουσία, που είχε αφήσει μετά τον θάνατό του ο πατέρας του, όλο και σπαταλιόταν στα χαρτιά και στην άσκοπη, χωρίς λογική, προσπάθεια να διατηρήσει η οικογένεια την εικόνα της ευμάρειας και του πλούτου.

Όσο για τον έρωτα; Τα μελισσιά του μάτια, το ξανθό μουστάκι, οι φαρδιές πλάτες, οι ευγενικοί του τρόποι και ο αριστοκρατικός του αέρας δεν τον άφηναν να στερηθεί καμιά ηδονή. Το όνομα της φαμίλιας του χανόταν πίσω στα χρόνια κι αυτό ήταν, σίγουρα, το κλειδί για κάθε πόρτα. Νύχτες ολάκερες τον περίμενε η μάνα του να γυρίσει από τα γλέντια. Κι όταν πια επέστρεφε, με τη μυρωδιά απ' το ουίσκι, το τσιγάρο και τα φτηνά αρώματα αγκιστρωμένη στα ρούχα του, εκείνη δεν τολμούσε ποτέ να του πει κουβέντα. Στο κάτω-κάτω ήταν άντρας! Αρσενικό! Είχε κάθε δικαίωμα! Αν δεν γλεντούσε τώρα που ήταν νέος, πότε θα το έκανε; Έτσι ήταν οι άντρες! Και θα έπιναν, και θα μεθούσαν, και θα γυρνούσαν με γυναίκες. Λεβέντες!

Όταν του μίλησε η μάνα του για γάμο, καθόλου δεν ενδιαφέρθηκε. Το βρήκε μάλλον αστείο.

«Ωστε, κορίτσι από σπίτι η νύφη!» χαχάνισε ειρωνικά.

Η μάνα του τον μάλωσε. Για τίποτε στον κόσμο δεν θα έχανε την ευκαιρία να συγγενέψει με μια τέτοια οικογένεια. Αυτός ο γάμος θα της άνοιγε όλες τις πόρτες, θα την ξαναέβαζε στον καλό κόσμο.

«Μην λες βλακείες! Είναι σπουδαία ευκαιρία! Μεγάλη προίκα και γλυκιά κοπέλα. Θα σου αρέσει, θα δεις».

«Δεν θέλω παντρείς!» απάντησε εκείνος αδιάφορα.

Μα πες-πες, τον κατάφερε στο τέλος η Ανδρομάχη. Σχε-

δόν εξήντα χρόνων τότε, κοντούλα και στρουμπουλή, μα κοκέτα, πάντα κομψά ντυμένη, αριστοκρατική. Τα πρωινά της ήταν αφιερωμένα στις φιλανθρωπίες, ενώ τα απογεύματα περνούσε ατελείωτες ώρες πίνοντας τσάι σε ανιαρές κοσμικές συγκεντρώσεις. Πίσω από το γεμάτο παιδιάστικες στρογγυλάδες πρόσωπό της, κρυβόταν ένας άνθρωπος σκληρός και συμφεροντολόγος, που μετρούσε τους ανθρώπους με το χρήμα και την κοινωνική θέση.

Το προξενικό πρωτοαναφέρθηκε από την ίδια την Ανδρομάχη στις θείες της Ελένης, που έμεναν στη Χώρα. Φίλες της από παλιά, συναντιόντουσαν συχνά, τότε στο σπίτι της μιας και τότε της άλλης.

«Από τότε που πέθανε ο Περικλής μου, η μόνη χαρά που περιμένω είναι να δω τον Ντίνο μου αποκατεστημένο με μια καλή κοπέλα, από οικογένεια!» έριχνε τα δίχτυα της στις φίλες της. Κι ύστερα, με έναν όλο προσποίηση αναστεναγμό, συμπλήρωνε: «Και να χαρώ εγγονάκια, πριν κλείσω τα μάτια μου!»

Όλα τα είχε οργανώσει στο μυαλό της. Είχε δει την Ελένη, όταν κατέβαινε στη Χώρα μαζί με την Καλλιόπη για να ψωνίσει στα μαγαζιά, και ήξερε πως, όταν παντρευόταν, θα έδινε μια διόλου ευκαταφρόνητη προίκα. Ναι, τα είχε πολύ καλά υπολογισμένα όλα!

Πιότερο για να γλιτώσει από τη γκρίνια της, ο Ντίνος δέχτηκε τουλάχιστον να δει την πολύφερνη νύφη. Ήταν καλοκαίρι, και η Ελένη είχε μόλις τελειώσει το σχολείο. Ένα καλοκαίρι από εκείνα που σε νανουρίζουν με τη ζέστα τους, που το φως περνά ανάμεσα στα σκιασμένα σου βλέφαρα καλώντας τα όνειρα στο προσκεφάλι σου, που η θάλασσα σε προσκαλεί στην πλανεύτρα αγκαλιά της,

που η ζωή απλώνεται ατόφια, γιομάτη ελπίδες, μπροστά σου. Η Ελένη, δεσποινίδα πια, είχε έρθει στις θείες στη Λευκωσία για να ψωνίσει φορέματα και τσάντες και παπούτσια, ένα μπουμπούκι έτοιμο να ανθίσει στο πρώτο χάδι του ήλιου, που φώτιζε με τις αχτίδες του τα καστανά της μαλλιά και γλύκαινε τα σκούρα, σαν ζεστή σοκολάτα, μάτια της.

Ίσως και να ήταν εκείνες οι ηλιαχτίδες, ίσως τα ρόδινα κοριτσίστικα χείλη, ίσως τα πανέμορφα της μάτια ή τα χυτά νεανικά πόδια που πρόβαλλαν κάτω από το φουρό της, που έκαναν τον Ντίνο να συγκατατεθεί στο προξενιό. Ίσως πάλι να 'ταν και η υπόσχεση της προίικας της που του έταζε μια καλύτερη ζωή, με ταξίδια και πολυτέλεια.

Στον γάμο οι θείες καμάρωναν για το πετυχημένο προξενιό. Οι αδελφές της Ελένης άνθιζαν πλάι στη νύφη, φαντάζονταν ήδη τον εαυτό τους στη θέση της. Την περιτριγύριζαν σαν πολύχρωμες πεταλούδες. Τα μάγουλά τους έπαιρναν να ροδίζουν, σαν δέχονταν τα συγχαρίκια από συγγενείς και φίλους.

«Να σας ζήσουν! Και στα δικά σας, κοπελιές! Και στις χαρές σας!» τους εύχονταν.

Ήταν ένας λαμπρός ανοιξιάτικος γάμος, απ' αυτούς που για καιρό αποτελούσαν θέμα συζήτησης στα κοσμικά σαλόνια. Ο Αριστείδης δεν είχε τσιγκουνευτεί τίποτε για το γάμο της πρωτότοκής του. Οι πολυέλαιοι άστραφταν λαμπεροί στην εκκλησία. Μυριάδες κρίνα και τριαντάφυλλα στόλιζαν τα μανουάλια και τα στασίδια, ενώ τα πασπαλισμένα με συννεφένια ζάχαρη κεραστικά προσφέρονταν απλόχερα μαζί με παγωμένη σαμπάνια, εμπειρία πρώτο-

γνωρη για την εποχή. Ο κόσμος πολύς, αστραφτερά ντυμένος, έδινε τις ευχές του και θαύμαζε τη νύφη, που έλαμπε μες στο βαρύτιμο, κεντημένο με κάτασπρες πέρλες, νυφικό.

Ήταν ευτυχισμένοι στην αρχή. Ο Ντίνος, μεθυσμένος από την ομορφιά της Ελένης, από τις ανοιχτές στην καλή κοινωνία πόρτες, από τη νεοαποκτημένη οικονομική ευχέρεια, πίστευε πως η ζωή ανοιγόταν ρόδινη μπροστά του. Και η Ελένη... αχ, η Ελένη! Αθώα και ευκολόπιστη, σαν κάθε κοπελίτσα στην ηλικία της, μεθυσμένη από έρωτα, πίστευε πως ήταν η πιο ευτυχισμένη γυναίκα στο νησί.

Τα σύννεφα όμως μαζεύτηκαν γρήγορα στο σπιτικό τους. Η νοσταλγία της Ελένης για το πατρικό, η απειρία της στα θέματα του νοικοκυριού κι άλλες, ασήμαντες στην πραγματικότητα αφορμές, άρχισαν να εκνευρίζουν τον Ντίνο, που, με τις τσέπες πια γεμάτες, ξανάρχισε το παλιά, αφήνοντας τη γυναίκα του ολοένα και πιο συχνά μόνη. Γυρνούσε όλο και πιο αργά στο σπίτι, ξενυχτούσε ώρες πάνω από την πράσινη τσόχα και, δυστυχώς, γνώρισε την Κική. Την πρώτη φορά που γεύτηκε τον έρωτά της κατάλαβε πως ό,τι είχε ζήσει μέχρι εκείνη τη νύχτα ήταν ένα τίποτα. Γυρνούσε σ' αυτήν ξανά και ξανά, έτοιμος να ρουφήξει όλες τις πρωτόγνωρες ηδονές που του χάριζε το ζεστό της σώμα. Ηδονές που μούδιαζαν την ψυχή του, που έκαναν το αίμα να κυλά καυτό στις φλέβες του, που έστελναν ρίγη σε όλο του το κορμί στη θύμησή της και μόνο. Θα μπορούσε να κάνει τα πάντα γι' αυτήν! Ακόμα και τα χαρτιά είχαν μπει σε δεύτερη μοίρα για χάρη της. Όταν ση-

κωνόταν από το κρεβάτι της, με την ψυχή και το σώμα λουσμένα στη μυρωδιά της, όταν τα μπράτσα της απλώνονταν γύρω του, όταν το στόμα της γλιστρούσε σαν ανταριασμένο χάδι απάνω του κι η φωνή της του φιθύριζε γλυκόλογα, όταν τον πλάνευε με τα σκέρτσα και τα καμώματά της, όλα τ' άλλα σβήνονταν γύρω του και έχαναν τη λάμψη τους. Του φαινόταν πως, όσα είχε ζήσει μέχρι τότε, έπαιρναν να μικραίνουν και να χάνονται, σαν αστέρια που βασιλεύουν το χάραμα. Τίποτα δεν τον ένοιαζε. Μόνο τα σκούρα, μαργιόλικα μάτια της Κικής. Είχε παραδοθεί σ' αυτόν τον έρωτα με την ορμή ενός πρωτάρη έφηβου, που εξερευνά τις πρωτόγνωρες ηδονές της σάρκας.

Την πρώτη φορά που ο Ντίνος άργησε να γυρίσει στο σπίτι, καλύφθηκε με μια φτηνή δικαιολογία. Τις επόμενες φορές δεν μπήκε καν στον κόπο να δικαιολογηθεί. Η Ελένη, με τη διαίσθηση της ερωτευμένης γυναίκας, γρήγορα κατάλαβε πόσο είχε αλλάξει ο άντρας της. Κι όταν έφτασε η παραμονή των Χριστουγέννων κι ο Ντίνος δεν είχε επιστρέψει στο σπίτι, τότε το ποτήρι ξεχείλισε και το πεπρωμένο άρχισε να ακολουθεί την πορεία του. Το τραπέζι περιμένε στολισμένο γιορτινά, τα φαγητά κρύωναν ανέγγιχτα μέσα στις πανάκριβες πορσελάνες, τα κεριά είχαν από ώρα λιώσει, τα φώτα στο χριστουγεννιάτικο δέντρο αναβόσβηναν στον ρυθμό της καρδιάς της Ελένης και οι σταγόνες της βροχής, που από ώρα είχε καταλαγιάσει, λαμπύριζαν στα τζάμια. Μεσ στο σύθαμπο του πρωινού, τυλιγμένη με μια καρό κουβέρτα, με το ταφταδένιο της φόρεμα τσαλακωμένο, εκείνη κοιμόταν στον καναπέ. Η φωτιά στο τζάκι είχε από ώρα σβήσει. Μόνο κάποιες γαλαζοκόκκινες σπίθες τρεμούλιαζαν ακόμα κάτω από τις στάχτες.